

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

τ.192. 27-04-2020 με κορονοϊό

ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ :- ΝΑ ΑΚΟΥΣ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Τώρα με τον εγκλεισμό μας, λόγω του ιού, ένα παραμύθι για όλους εμάς (που ήμασταν κάποτε κι εξακολουθούμε να νιώθουμε παιδιά) μα και για τα παιδιά μας είναι ό,τι πιο ανακουφιστικό μπορεί να μας δοθεί. Είναι ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

Η λέξη «παραμυθία» ενέχει ισχυρότατη και την έννοια της «παρηγορίας» – σύμφωνα με τους αρχαίους Έλληνες!

Ας αφήσουμε λοιπόν τα computers, τις οθόνες και τους θλιβερότατους αριθμούς με τις ανακοινώσεις για απειλές και για βαριές απώλειες... Παρηγορία δε θα μας φέρουν αυτά.

Ας αναζητήσουμε τη δύναμη μας και ας ενεργοποιήσουμε τη σκέψη & το συναίσθημά μας με παραμύθια, όπως της γιαγιάς. Ας τ' ακούσουμε, κι ας τα πούμε στους γύρω μας!!!

Ο ζωγράφος και τα ποντίκια

Μια μέρα στην αυλή του αυτοκράτορα της Κίνας ένας ζωγράφος φέρθηκε περιφρονητικά στο μονάρχη. Για την αναίδειά του εκείνος διέταξε να τον κρεμάσουν από τα δυο μεγάλα δάχτυλα των ποδιών μέχρι να ξεψυχήσει. Ο καλλιτέχνης όμως ζήτησε ως τελευταία χάρη να τον κρεμάσουν από το ένα μόνο δάκτυλο. Ο αυτοκράτορας, σίγουρος πως έτσι ο θάνατος θα ήταν πιο φρικτός του έκανε τη χάρη αυτή, ενώ όλοι οι αυλικοί απομακρύνθηκαν, γιατί δεν ήθελαν να παρακολουθήσουν την ατέλειωτη αγωνία του ζωγράφου.

Εκείνος, όταν έμεινε μόνος, αν και ήταν κρεμασμένος κατάφερε να φτάσει το πάτωμα με το ελεύθερο δάκτυλο του ποδιού του. Έπειτα, με τη άκρη του νυχιού άρχισε να ζωγραφίζει στο χώμα ποντικάκια. Τα ζωγράφισε τόσο καλά, τα έκανε να μοιάζουν τόσο αληθινά, που τα ποντίκια στο χρώμα της άμμου σκαρφάλωσαν στο πόδι του κι έφαγαν το σκοινί. Το ροκάνισαν σιγά – σιγά, μέχρι που αυτό έσπασε.

Τότε ο ζωγράφος φίλησε τα μουστάκια τους κι έφυγε ήσυχα να βρει την ελευθερία του. (Κινέζικο Παραμύθι)

Ο τυφλός και ο παράλυτος

Σε μια πόλη της Ασίας ζούσαν δύο δυστυχισμένοι άνθρωποι. Ο ένας ήταν τυφλός, ο άλλος παράλυτος. Και οι δύο ήταν φτωχοί τόσο που ικέτευαν κάθε μέρα τον ουρανό να τους πάρει τη ζωή. Για ποιο λόγο να ζουν με τόσο πόνο;

Έτυχε, λοιπόν, μια μέρα ο τυφλός, που είχε πάει να ζητιανέψει στην πλατεία της αγοράς, να ακούσει τις κραυγές του παράλυτου. Οι ικεσίες του τον συγκίνησαν. Είχε βρει επιτέλους έναν αδερφό στον πόνο. Κάθισε δίπλα του. Κουβέντιασαν και σε λίγες μόλις ώρες είχαν γίνει φίλοι.

- Έχω τον πόνο μου κι εσείς το δικό σας! Ας τους ενώσουμε, πρότεινε ο τυφλός. Θα είναι πιο υποφερτό έτσι.
- Αλίμονο, απάντησε ο παράλυτος, εγώ δεν μπορώ να κάνω ούτε βήμα κι εσείς δε βλέπετε. Σε τι θα χρησιμέψω, λοιπόν να ενώσουμε τις δυστυχίες μας;
- Σε τι; Συνέχισε ο τυφλός. Είναι πολύ απλό! Εμείς οι δύο έχουμε όλα όσα χρειαζόμαστε: εγώ έχω τα πόδια κι εσείς έχετε τα μάτια. Εγώ θα σας κουβαλάω κι εσείς θα με οδηγείτε. Θα περπατάω για εσάς κι εσείς θα βλέπετε για μένα.

Μέσα σε λίγα λεπτά η συμφωνία είχε κλείσει. Και πήραν τους δρόμους για μια καινούργια ζωή, μ' ένα όμορφο χαμόγελο να φωτίζει τα πρόσωπά τους.

(Διασκευή του γάλλου μυθοπλάστη Φλοριάν: 1755 – 1794)

Το φιδάκι του σπιτιού

Κάθε σπίτι έχει φύλακα το κονακάκι, ένα μικρό φιδάκι, που παίζει με τα παιδιά και οι μεγάλοι δεν το σκοτώνουν. Αν συμβεί αυτό, πέφτει δυστυχία στο σπίτι.

Σε πολλά μέρη

Πηγή : «Λαϊκοί Θρύλοι και παραδόσεις για παιδιά . Ανθολογία», Αναγνωστόπουλος Β.Δ. εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1992, σελ. 220

Ο κάβουρας και το φίδι

Μια φορά κ έναν καιρό ένα φίδι κατέβηκε στην ακρογιαλιά κι αντάμωσε έναν κάβουρα και του είπε:

- Καημένε κάβουρα, θέλω να κάμω έναν θαλασσινό από εσάς κουμπάρο, να κατεβαίνω καμιά φορά να τρώω κανένα θαλασσινό κ' εκείνος πάλι, άμα θέλη, να έρχεται στη φωλιά μου να τρώη κανένα χορταράκι τρυφερό. Ε; τι λες; Θέλεις να γίνωμε κουμπάροι;
- Και ο κάβουρας, αφού σκέφθηκε, σκέφθηκε,
- -Ας γίνουμε, του λέγει.

Τότε δώσανε τα χέρια και αμέσως καθήσανε να φάνε. Του έφερε ο κάβουρας διάφορα θαλασσινά, γαρίδες και χορτάρια της θάλασσας.

Άμα τελείωσε το φαγί, το φίδι ήρθε στο κέφι και όλο «γεια σου κουμπάρε» και «γεια σου κουμπάρε» και αγκάλιαζε τον κακόμοιρο τον κάβουρα.

Ο κουμπάρος ο κάβουρας σαν να ντρεπότανε και λίγο, του έλεγε όμως:

- Πολύ με σφίγγεις κουμπάρε.
- Μα σε αγαπώ, κουμπάρε, του έλεγε το φίδι.

Πάλι σε λιγάκι :

- «Γεια σου κουμπάρε», και όλο τον έσφιγγε.
- Μα πολύ με σφίγγεις, κουμπάρε και θα σκάσω.
- Και το φίδι που είχε το σκοπό του:
- Μα δε μπορώ, κουμπάρε, σ' αγαπώ.
- Κ' εγώ σ' αγαπάω κουμπάρε, απαντούσαν ο κάβουρας, μα έβλεπε που δεν πήγαινε καλά, το φίδι όλο τον έσφιγγε, όσο πήγαινε και δεν τον απόλαε καθόλου.
- Πάλι σε λιγάκι τον έσφιξε τόσο, που ο κάβουρας απελπίσθηκε και γυρίζει και του βάνει τις δαγκούνες του στο λαιμό, και τότε πια τον απόλυκε το φίδι και απλώθηκε στη φωλιά του κάβουρα, όσο μακρύ ήτανε. Τότε του είπεν ο κάβουρας:
- Να, έτσι είναι καλά ! ίσια κουμπάρε, όχι με μάζωνες να με πνίξεις !

Πηγή : «Ελληνικά Παραμύθια - εκλογή Γ. Α. Μέγα», εκδ. Εστίας, Αθήνα , 2001, σελ. 27-29

Ο Ζαστάς

Στην Ύδρα είναι ένας ψηλός βράχος ο Ζαστάς. Εκεί ανέβαν οι γιοι τους πατεράδες τους όταν παραγενούσαν, τους έβαζαν σε ένα καλάθι και τους γκρέμιζαν από την κορυφή στη θάλασσα.

Μια φορά ένας γέρος, εκεί που τον έβαζε ο γιος του στο καλάθι, του λέει:

- Φύλαξέ το το καλάθι γιε μου, γιατί θα χρειαστεί στα παιδιά σου όταν γεράσεις.

Αυτά τα λόγια έκαναν το γιο του να σκεφθεί και δεν γκρέμισε τον πατέρα του. Από τότε παράτησαν αυτή τη συνήθεια όλοι.

Πηγή : «Λαϊκοί Θρύλοι και παραδόσεις για παιδιά . Ανθολογία», Αναγνωστόπουλος Β.Δ. εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1992, σελ. 100

Οι σκαντζόχοιροι

Μια κρύα χειμωνιάτικη μέρα μερικοί σκαντζόχοιροι είχαν κολλήσει ο ένας πάνω στον άλλο για να ζεσταθούν. Πολύ γρήγορα όμως, από την τριβή μεταξύ τους, ένωσαν τα αγκάθια τους να τους καίνε το δέρμα και αναγκάστηκαν να χωρίσουν. Ωστόσο, όταν κρύωσαν πάλι, το ένστικτό τους τους έσπρωξε να ξανασμίξουν ... Όμως για άλλη μια φορά ένωσαν το κάψιμο από τα αγκάθια τους. Αυτό επαναλήφθηκε πολλές φορές, μέχρι που κατάφεραν να βρουν τη σωστή απόσταση μεταξύ τους.

Μύθος που έχει διηγηθεί ο Γερμανός φιλόσοφος Σοπενχάουερ (1788-1860)

Πηγή : Μύθοι για μαθητευόμενους φιλοσόφους, Πικμάλ και Λαγκοτριέρ, εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, 2006, σελ. 12